

Leányvári Újság

Leinwarer Zeitung

AZ ÖNKORMÁNYZAT LAPJA

III/11. szám
2009. október

Az aradi vértanúk emlékére, akik a szabadságot választották...

A Leányvári Általános Iskola tanulói idén is, mint ahogyan minden évben, irodalmi műsorral tisztelegtek az aradi vértanúk emlékére, az idei évben a hetedik osztályos tanulókat hallhattuk Németh Árpádné, Babi néni felkészítésével. Köszönjük a Leányvári Általános iskola tanulóinak és tanáraiknak, hogy évről évre hozzájárulnak október 6-a méltó megemlékezéséhez.

Az ünnepségen elhangzott egy vers részlete mely megérintett, ezt kívánom megosztani az újság olvasóival, s egy kérdést, melyet magamnak is feltettem: „Szabad vagy?!”

Heltai Jenő: Szabadság

Tudd meg: szabad csak az, akit / Szó nem butít,
fény nem vakít, / Se rang, se kincs nem veszteget
meg, / Az, aki nyíltan gyűlölhet, szerethet, / A
látszatot lenézi, meg nem óvja, / Nincs letagadni,
titkolni valója.

Tudd meg: szabad csak az, kinek / Ajkát hazugság
nem fertőzi meg, / Aki üres jelszókat nem visít, /
Nem áztat, nem ígér, nem hamisít. / Nem alkuszik
meg, hű becsületéhez, / Bátran kimondja, mit gondol,
mit érez.

Nem nézi azt, hogy tetszetős-e, / Sem azt, kinek ki
volt, és volt-e őse, / Nem bámul görnyedőn a
kutyabőrre / S embernek nézi azt is aki pőre. / Tudd
meg: szabad csak az, aki / Ha neve nincs is, mégis
valaki,

Vagy forró, vagy hideg, de sose langyos, / Tüzet
főlöslegesen nem harangoz, / Van mindene, ha
nincs is semmije, / Mert nem szorul rá soha senki-
re. / Nem áll szemébe húzott vaskalappal, / Mind-
ég kevélyen szembe néz a Nappal,

Vállalja azt, amit jó társa vállal, / És győzi szívvel,
győzi vállal. / Helyét megállja mindég, minde-
nütt, / Többször cirógat, mint ahányszor üt, / De
megmutatja olykor, hogy van ökle... / Szabad akar
maradni mindörökre.

Szabadság! Ezt a megszentelt nevet / Könnyelmű-
en, ingyen ajkadra ne vedd! / Tudd meg : szabad
csak az, / Aki oly áhitattal mondja ki, / Mint Iste-

nének szent nevét a jó pap. / Szabad csak az, kit
nem rettent a holnap.

Ínség, vesztély, kín meg nem tántorít / És lelki
béklyó többé nem szorít. / Hiába őrzi porkoláb s
lakat, / Az sose rab, ki lélekben szabad. / Az akkor
is, ha koldus, nincstelen, / Gazdag, hatalmas, mert
bilincstelen.

Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják, / Hol ál-
dozat nincs, nincs szabadság. / Ott van csupán,
ahol szavát megértve / Meghalni tudnak, és élni
mernek érte. / De nem azért dült érte harc, /

Hogy azt csináld, amit akarsz,

S mindazt, miért más robotolt, / Magad javára
letarold, / Mert szabadabb akarsz lenni másnál. /
A szabadság nem perzsavásár. / Nem a te árud.
Milliók kincse az, / Mint a reménység, napsugár,
tavasz,

Mint a virág, mely dús kelyhét kitarva / Ráönti
illatát a szomjazó világra, / Hogy abból jótestvéri
jusson / Minden szegénynek ugyanannyi jusson. /
Míg több jut egynek, másnak kevesebb, / Nincs
még szabadság, éget még a seb.

Amíg te is csak másnál szabadabb vagy, / Te sem
vagy még szabad, te is csak... / Gyáva rab vagy.

Rendkívüli Képviselő-testületi ülés 2009. szeptember 15.

Megjelentek a Képviselőtestület megválasztott tagjai:
Boros László, Csobán Zoltán, Frank György,
Hanzelik Gábor, Juhos Tamás, Kovács István,
Misikné Lóczy Irén képviselők

Dr. Holicska Judit jegyző

Papp Pál alpolgármester

Tóth János polgármester

Meghívottak: Englőner Edina a Helyi Vidékfejlesztési Iroda vezetője, Forgács András az IMS Magyarország Kft. (megbízott pályázati cég) képviselője.

Igazoltan távol: Adamik Sándor képviselő

A Művelődési ház felújítását célzó IKSZT pályázat első fordulóját sikerrel teljesítettük, a maximálisan elérhető 165 pontból 145 pontot szereztünk.

A pályázat második fordulójába már csak azok a pályázatok kerülnek be, amelyek az első fordulóban továbbjutottak. A tervezett felújítás az alábbiakra terjed ki:

- A tető teljes héjazatcseréje, a mennyezet hőszigetelése, valamint a lapostetejű épületrész magastetővel való ellátása és hőszigetelése.
- Az oldalfalak dryvit rendszerű szigetelése,

se, a teljes külső nyílászáró-rendszer cseréje, de több belső nyílászáró is cserére szorul.

- A világítás energiatakarékos rendszerre történő átépítése, a villamos hálózat részbeni átépítése. A riasztórendszer cseréje.
- Thermofejes radiátorszelepek felszerelése, több radiátor cseréje.
- A földszinti kőburkolatok felújítása, teljes festés.
- A járda és a belső udvar díszburkolattal való ellátása, a kerítés és a belső korlát felújítása.
- A lépcsők akadálymentesítése.

A Képviselőtestület áttekintette a felújítás műszaki tartalmát, majd a pályázati cég képviselőjének és a Helyi Vidékfejlesztési Iroda vezetőjének véleményét is kikérve úgy döntött, hogy indul az IKSZT második fordulójában.

*Tóth János
polgármester*

Rendkívüli Képviselő-testületi ülés 2009. szeptember 28.

Megjelentek a Képviselőtestület megválasztott tagjai:
Csobán Zoltán, Frank György, Hanzelik Gábor,
Kovács István, Misikné Lóczy Irén képviselők

Dr. Holicska Judit jegyző

Papp Pál alpolgármester

Tóth János polgármester

Igazoltan távol: Adamik Sándor, Boros László,
Juhos Tamás képviselő

A Képviselőtestület áttekintette a pályázati anyag készültségi fokát. Az építészeti tervdokumentációt Hanzelik Gábor képviselő készíti.

A Képviselőtestület döntött a beszerzendő eszközökről, melyek egy része kötele-

zően előírt. A pályázat beadási határideje 2009. szeptember 30-ról 2009. október 15-re módosult.

A tervezett felújítás teljes összege a beérkezett árajánlatok, valamint az FMV normagyűjteménye alapján bruttó 45 797 000 Ft.

*Tóth János
polgármester*

Schwabenfest

Vörösvári búcsú idején – augusztus közepe – általában nagy a meleg, sokan nyaralnak, szabin vannak, víz mellett pihegnek, legkevésbé egy izzasztó sátras színpadi fellépésről álmodoznak.

Wenczl Józsi kérésére mi is részt vettünk az idei Schwabenfesten. A rendezvény címadó koreográfiáját kérték tőlünk. Ebben a táncban van egy különleges szóló rész, amikor hozzák az ünnepi szalagokat, amelyeket a lányok feltűznek a fiúk mellényére. Kevesen tudják ezt az elemet, mert mindig a „kicsik” táncolják, szerencsére Schmidt Feri el tudott jönni, viszont lánypárja most Berényi Réka volt, aki már évek óta nem táncolta. Egy-két próba után ment minden, mint a karikacsapás. Komolyan kellett készülnünk, mert a vörösvári táncértő közönség megköveteli a lehető legjobb színvonalat. Józsi egy dicséző félmondata „az Akazien polka nagyon jól sikerült” elegendő volt számunkra, amellet még a színpadon is jól éreztük magunkat. A Leányvár Sramli kísérő zenéje is szépen csengett.

Szeptemberben beindult a heti próbás élet. 12-ére Dágra kaptunk meghívást. A sportcsarnok mellett felállított rendezvénysátor körül rengeteg kicsi sátorban különféle finomságokat készítettek vagy némelyikben

kirakodóvásárt láttunk. Az egyik fő attrakciónak a szilaj bika bizonyult, amit fiaink táncos ruhában is kipróbáltak, így sem jártak szerencsével, előbb-utóbb mindenki a felfújó műanyagpaplanon kötött ki. A győztes minden esetben a bika-szerkezet lett. Dalkörök műsorát megtörve ifjúsági és felnőtt csapatunkkal háromszor is színpadra léptünk 3-3 táncdal, a zenekarunk kíséretével. A nem túl nagy színpad eléggé hullámozott lépteink alatt. A csúszási tényező megfelelt az elvárásainknak, viszont a műfüves ragasztás itt-ott elengedett, emiatt a kelleténél többször néztünk lefelé, nehogy felbukfencezzünk. Mindezen nehézségek ellenére táncaink jól sikerültek, a közönség is nagyon lelkesen tapsolt, ünnepelt.

Az anyaföld vonzását éjjel néhány helyi fiatal megtapasztalta, miután egy színpad előtti lökdösődés után, már a sátron kívül sikerült egymást földbe döngölniük. Zenészeink a színpadról követték az eseményeket, majd szorgalmasan játszottak tovább azoknak, akik táncolni akartak. A bunyóra többen voltak kíváncsiak, szerencsére a konfliktus megoldódott, és mindenki visszatért a táncparkettre, azaz a színpad előtti füves/poros területre.

Gáspár Tibor

Falunap 2009

Az elmúlt két esztendőben az időjárás nem kedvezett igazán falunapi rendezvényünkön. Szerencsére ebben az évben a szinte nyári meleg, a ragyogó napsütés feledtette a 2007-2008-as borongós, kifejezetten hideg szeptemberi hétvégéket.

Az elszántabbak péntek este a Szalai Trió (két gitáros, egy dobos) zenéjére táncoltak, mulattak. Lehattunk volna többen is, aki viszont eljött jól érezte magát a triótól megszokott világkörüli látogatáson. Pengettek,

ütöttek és énekeltek hajnal kettőig kotta és leírt szöveg nélkül.

Szombaton a Csolnoki Fúvószekerek a templom előtti bevezető zenéjével adta meg az alaphangot. Iskolánk kisdíákjai nem ijedtek meg az őket körülvevő tömegtől, és jókedvűen, nevetgélve mondták el vidám versikéiket. Plébánosunk terményáldását a korábbi évekhez képest kisebb alapzajjal, nagyobb figyelemmel hallgatták a jelenlevők. Az Óvodásaink vezette ünnepi felvonulók

hosszan elnyúlva követték a felvezető rendezőautót. Ismét sok kíváncsi néző, hozzátartozó kísérte végig az Erzsébet utcán a szereplőket. Elöl a már említett csolnoki zenészek játszották végig a sátorig tartó utat, hátul helyi muzsikusaink sem pihentek sokat.

A sátor elfoglalása jó pár percet vett igénybe. Az elhelyezett sörpadokat és a színpadhoz közeli székeket teljesen megtöltötte a publikum és a fellépők, sokan tartózkodtak a sátor környékén is, ahol egy-két árus kínálta portékáját. Polgármesterünk bevezetőjében külön köszöntötte testvértelepülésünk Csúz község elöljáróit, szereplőit, dr. Szakmár Jánosnét – ő aranydiplomáját vehette át szeptember elején – és Fódi Jánost a hazai német dalkörvezetők és karnagyok „állócsillagát”.

A műsorvezetést Kinga vállalta, aki a „Nyuszi után pörögve” alkalmából már bizonyította bemondói alkalmasságát, amit most még továbbfejlesztett. Egyébként higgye el mindenki, nem is olyan könnyű dolog ez a konferálás, főleg az előre nem kalkulálható események az igazán rázósak. Szerencsére ezen a délutánon nem akadt az ilyen különlegességekből sok.

Dalkörünk kezdte a fellépést, fogadva idén ezzel a vendégeket. A színpadon a rekkenő hőséget a kigyúló reflektorfények csak fokozták. Igazi embert próbáló körülmények között jól ment a dalolás. Szerencsére az utolsó éneknél, Juhos Tamás kezdeményezésére, önkéntesek kezdtek el a sátorponyvák bontását. Köszönettel, megmentettetek bennünket.

Meghívott szomszédjaink közül először Csolnok kultúrcsoportjai következtek, a fűvősenekar, a dalkör és a táncegyüttes többször is váltotta egymást, és a tőlük megszokott és elvárható magas színvonalon szórazottatták a közönséget. Sajnos ők elég hangosnak bizonyultak – mármint a közönség és közülük is a büfé környékén erősítették bele, ez egyébként minden évben így szokott lenni.

Mazsola és Mini táncosaink jól haladnak a „nagy” táncossá válás néha rögzös útján, mindent felvonultattak, amit a koruknak megfelelően tudniuk lehet, és már kell is. Örömteli tény, hogy a számukra szokatlanul nagy színpadon is megtalálták a helyüket, ez néha a nagyoknak is gondot jelent.

Kesztlőrcről a Pávakör látogatott el hozzánk. A színpadra lépés előtt a kis hordóba gondosan utántöltötték a vörösbort, nehogy az előadás közben ürüljön ki. Asztalt és három széket kértek a világot jelentő deszkákra. Ezekre a székekre ültek a borozgató férfiak, és az őket félkörbe fogó asszonyokkal nótáztattak, a mi kedvünkért még egy szám erejéig németül is.

Máris gyermekcsoportunk lépdelt a színpadra, hogy pontos hiba nélküli táncaikat megmutassák. Jól érzékelhető volt a sokat gyakorolt koreográfiák precizitása.

Csúzról először a mazsorettek léptek fel, ők már a felvonuláson is bemutatót tartottak tudásukból. Nem tudott a teljes csapat eljönni, de így is szép produkciót láthattunk tőlük. Kár, hogy csak egy táncot mutattak be. Reméljük legközelebb hosszabb lesz műsoruk. A dalkörök sorában negyedikként fellépő csúziak magyarul énekelve nyerték el a közönség tetszését. Érdekes jelenetként él-tük ezt meg a mostanság erős politikai felhangot kapott szlovákiai magyar nyelvtörvénnyel súlyosított napjainkban. Nagyon jól megfértek a szlovák és német dalok után a magyar énekek függetlenül attól, hogy melyik énekesnek, milyen nemzetiségű ütle-vél, személyi lapul a zsebében! Sajnáljuk, hogy a Piliscsévi Asszonykórus nem tudott eljönni, ő általuk még színesebb lehetett volna a dalköri kavalkád.

Ifjúsági táncosaink a tőlük még színpadon nem látott Donau polkával kezdtek, majd a Vidám és a Szentiváni táncokhoz a felnőtt csoportból is melléjük szegődtek. 2005-ben ünnepelhattuk először a 10 éve táncoló alapító tagokat, azóta sokan lépték át ezt a hártárt és kaptak ők is emlék cipőcskét, csiz-

Nemzetiség

mácskát. 2007-óta a zenekarunk 10 éve muzsikáló tagjait is köszönhetjük. Ebben az évben 5 táncosunk, Hutera Erzsébet, Madar Veronika, Csizmadia Péter, Hutera Tibor és Gáspár Kristóf és egy zenészünk, Frank György vehette át kis ajándékunkat. Gratulálunk Nektek és kívánunk még sok szép táncos-zenész évet!

Felnőttjeink nagyon kitettek magukért, minden lépésben érezkelhettük a hazai pálya előnyét és a jókedvű táncörömöt. A speciális Fináléval (elől külön a gyerekek, hátul az ifjúsági/felnőtt) zárult a délután, 20 pár pörögte végig a közönség nagy meglepedésére az utolsó két és fél percert.

A születésnapjainkról megemlékező táncosoknak köszönjük a rajzolt képmásunkat, az üveg bort és a hatalmas, Mártinak szóló virágözönt, igazán meghatóak, soha el nem felejthetőek számunkra ezek a pillanatok!

Estére megtelt ismét a sátor és a Leányvár Sramli változatos zenéjére hajnalig mulat-

tunk. Ki-ki vérmérséklete és tánctudása szerint járta a polkát, keringőt, csárdást, foxot, tangót, rock&roll-t, és még ki tudja mit. Ez a bál is, mint az már évek óta szokás Leányváron a Bis bald auf Wiedersehen-nel zárult.

Köszönjük a Szalai Triónak, a Leányvár Sramlinak, a fellépőknek, a felvonulónak, és azoknak a segítőknek (Művelődési ház dolgozói, közmunkások, polgármester, Juhos Kertész, Gálicz Pizzéria), akik sokat tettek azért, hogy az idén is színvonalas falunapunk lehett!

U.i.: A vasárnapi eseményekről nem tudok írni a családi körben eltöltött szülinapi köszöntés miatt.

Gáspár Tibor

A spliti siker

Remekül szerepeltek a leányvári judosok a Split Open nemzetközi versenyen. A versenyen 463 fő indult 25 csapattal, hat nemzet sportolóival. (Ausztria, Románia, Szlovénia, Bosznia, Horvátország és Magyarország.)

A pénteki nap nagy fürdőzéssel telt a kellemes 30 fokos napsütésben.

Egyéni eredmények:

Diák C korcsoport: 25 kg Kardos Tímea 1. hely, 36 kg Zóka Hella 1. hely, 34 kg Nagy Boldizsár 2. hely, 40 kg Nagy Antónia 2. hely, 34 kg Bordás Gergő 3. hely, 38 kg Mihálik Soma 3. hely, 28 kg Dósa Vanda 3. hely, 30 kg Szöllösi Gergő 7. hely és 34 kg Ször Sebestyén 7. hely.

Diák A és B korcsoport: 52 kg Rábai Boglárka 1. hely, 34 kg Zorics Richárd 2. hely, +57 kg Czigány Adrienn 2. hely, 42 kg Vadas Gellért 3. hely, 46 kg Nagy Benedek 3. hely, 50 kg Koosz Márk 3. hely, 55 kg Klányi Márk 3. hely, 5. hely Zoka Hella 5. hely, 46 kg Bordás Bence 5. hely és 38 kg Krisz Ádám 7. hely.

Serdülő korcsoport: 73 kg Koosz Richárd 1. hely, 60 kg Ipacs Tamás 2. hely, 66 kg Grassy András 2. hely, 38 kg Faragó Norbert 3. hely, 60 kg Rábai Attila 3. hely, 52 kg Rábai Boglárka 3. hely, +63 kg Fábián Attila (Ippon Tatabánya) 3. hely, +63 Kristóf Adrienn

3. hely, +63 kg Czigány Adrienn 5. hely, 42 kg Zdenyák Bence 5. hely, 63 kg Makovics Roxána 5. hely és 66 kg Klányi Erik 7. hely.

Ifi korcsoport: 46 kg Szabó Frigyes 1. hely, 40 kg Nemes Klaudia 1. hely, 52 kg Szabó Katica 1. hely, 70 kg Nagy Annamária 1. hely, +90 kg Kerstner Róbert 1. hely, +90 kg Fábián Attila (Ippon Tatabánya) 2. hely, 90 kg Frank Arnold 2. hely, 50 kg Bipó László 3. hely, 60 kg Ipacs Tamás 3. hely, 73 kg Rábai László 3. hely, +90 kg Varga Tibor 3. hely, +70 kg Kristóf Adrienn 3. hely, 73 kg Koosz Richárd 5. hely, 66 kg Zóka Norbert 7. hely és 57 kg Banyai Pálma 7. hely.

Csapat eredmény:

Pujanke Split CRO
Leányvár
Wimpassing AUT
Ljubjana SLO
Dalmácia cement CRO

Diák C korcsoport legjobb versenyzője:
Zóka Hella.

Felkészítők és szervezők: Pfluger Antalné, Rábai Lászlóné, Csernovicki Csaba, Kovács Ernő, Nagy József, Pócsföldi Gábor, Szabó Ferenc és Pfluger Antal.

*Pfluger Antal
SE elnök*

Köszönet a jótékony segítségért, támogatásért!!!

Még tavasszal keresett meg egyik óvodásunk édesanyja, Balogné Érdi Gabriella, hogy zenekaruk az **AL FRESCO kamarazenekar** - melynek tagja testvére, Szabóné Érdi Mónika is - már többször lépett fel jótékonyági koncerten. A zenekar tagjainak nevében felajánlotta, hogy ilyen jótékonyági koncertet szívesen tartanának a

„Leányvári Óvodáért Alapítványnak” is, művészi színvonalú zenéjükkel szívesen szórakoztatnák az érdeklődő közönséget. A belépőjegy nélküli és az előadók díjazása nélküli jótékony koncert közönségétől felajánlott összeg pedig az

óvoda alapítványát gyarapíthatná. Ezzel is segítenék az óvodai alapítvány célkitűzéseinek megvalósítását.

Szívesen fogadtuk a felajánlást, a jó szándékot, s így került sor 2009. szeptember 12-én a leányvári Kultúrházban a jótékonyági koncertre. A zenekar tagjai ismert musical és filmzenékből állították össze műsorukat, szorgalmasan próbáltak, gyakoroltak, mi pedig Gáspár Tibor segítségével, plakátokkal hirdettük a koncertet, toboroztuk a közönséget. A Kultúrház alkalmazottai segítettek a teremrendezésben, az előadók megvendégelésében, Juhos Timi pedig gyönyörű virágkompozícióval tette bensőségesebbé, hangulatosabbá a színpadot. Ilyen előkészületek mellett mi magunk, óvodai alkalmazottak is izgatottan vártuk a kezdést, s az érdeklődő közönsé-

get. A Polgármester Úr nyitotta meg a koncertet, én pedig néhány mondatban bemutattam az óvoda alapítványának eddigi tevékenységét, majd a zenekar bemutatkozása után felcsendültek az ismert dallamok.

Már a kezdő énekkel, zenével Gabi és zenésztársai lenyűgözték a közönséget, s ez csak fokozódott a következő másfél óra-

ban. A közönségen végigtekintve látszott, hogy a jelenlevők élvezik az előadást, s minden zeneszám után hosszan tapsolva fejeztük ki tetszésünket az előadóknak. Az előadás remekül sikerült, a 70-80 főnyi közönség lenyűgözve hallgatta a filmek-

ből, musicalekből jól ismert dallamokat. Aki eljött, jól szórakozott, nem mindennapi, művészi színvonalú előadásban lehetett része.

Ezúton is gratulálok az előadáshoz a résztvevő művészeknek, s tisztelettel megköszönöm, hogy óvodánk javára felajánlották tudásukat, művészi képességüket. Külön köszönöm Schmidt Elvirának is a fellépést, aki nem is olyan régen még óvodásunk volt, most pedig teljes összhangban a fellépő felnőtt előadókkal mutatta meg nekünk zenei tudását, képességét.

A felajánlott jótékonyági koncert közönsége a helyszínen 58.000- Ft-al gyarapította alapítványunkat, de azóta is folyamatosan kapjuk az értesítést eseti, bankon át történő befizetésekről. A felajánlott összegeket célkitűzéseinknek megfelelően a gyerme-

Iskola-óvoda

kek óvodai környezetének, játékaiknak fejlesztésére, újítására fogjuk fordítani. Terveink szerint az összegből egy újabb udvari játékot fogunk vásárolni.

Köszönet Gabinak, a zenekar tagjainak, Elvirának a fellépésért, köszönet a közön-

ségnek, a támogatóknak a felajánlott összegért, és köszönet minden segítőnek, aki részt vett az előkészületekben.

*Kiss Lászlóné
óvodavezető*

Környezetvédők az Iskolából

Szeptember 10-én a Művelődési házban jelentkeztünk húszan, hogy szívesen segítünk a Faluszépítőknek. Rózsika óvó néniel és Éva néniel közösen elkészült a beosztás, hogy ki melyik utcacsészét vállalja el, ahol segíteni kell.

Először elvittük minden házba a felhívást, és megnéztük hol milyen segítségre van szükség. Közelgett a Falunap, így mi is takarítottunk a templomkertben, megszeltünk, ahol még kellett. Örömmel dolgoztunk, mert láttuk, hogy így sokkal szebb a mi kis falunk. Többen a felnőttek közül is megdicsérték bennünket.

Gyűjtjük a virágmagokat és az élő virágokat, gumókat is. Zsuzsa néni helyet ad a kis iskola kertjében, ahol mi fogjuk elültetni majd azokat. Szakmai segítséget kapunk Juhosné Timi néniel. Köszönjük a felnőtt segítséget a fa metszésében.

Aki segíteni szeretne, a Művelődési ház 487-392-es telefonszámán jelentkezhet. Ahol idős vagy beteg lakik, annak szívesen segítünk a csészésben. Szeretnénk, ha mindenkinek virágos és tiszta lenne az

utcarésze. Kérjük, ne dobálják el a szemetet, papírokat! Ügyeljünk mindannyian a tisztaságra!

Javaslatokat, ötleteket elfogadunk a falu csészésére és az elvégezendő feladatokra.

Szívesen segítünk!

Molnár Míra (7. oszt.), Schmidt Regina (7. oszt.), Szabó Anna (7. oszt.), Hargitai Norbert (7. oszt.), Hargitai Szandra (5. oszt.), Molnár Regina (7. oszt.), Bokor Rebeka (6. oszt.), Schiszler Szabina (7. oszt.), Grósz Eszter (7. oszt.), Kajtár Klaudia (8. oszt.), Nánási Patrik (8. oszt.), Marcsák Marci (8. oszt.), Brindusán Mátyás (8. oszt.), Marcsák Dávid (8. oszt.), Scilling Bianka (7. oszt.), Jankovics Szilvia (8. oszt.), Balogh Viktória (8. oszt.), Fölker Regina (8. oszt.), Klotz Evelin (8. oszt.), Tóth Péter (5. oszt.).

A Környezetvédők csapata

Halottak napjára hangolva

Minden évben elérkezik az a nap, amelyen egy kicsit megáll körülöttünk az idő.

Ünnepekkor, jeles alkalmakkor gyakran megesik ez, de az itt eltöltött idő teljesen más; semmi máshoz nem hasonlítható.

Kitárul a tér, és megszűnik az idő. Emberek százai, ezrei lépnek be Egyként egy helyre.

Egy helyre, mely egyeseknek megnyugvást és békét, másoknak talán az emlékek felidézésének végtelen bölcsőjét nyújtja.

Valaki fél tőle, valaki meglopja, valaki minden nap látogatja.

Titokzatos, örök, misztikus hely ez.

Lehet a világváros betondzsungelének

közepén vagy egy eldugott kis faluban, mégis mindenhol ott van. Ugyanúgy változatlanul.

Csak a nevek változnak.

Vendég vagy saját otthonodban.

Virágot szakíts, gyújts gyertyát, mondj egy imát.

Szeress és érezz bátran. Gondolj a múltba, de ne félj a jövőtől.

Egyszer majd vendégül látsz te is.

Az alábbi verssel emlékezünk szeretett hozzátartozóinkra és barátainkra Halottak napján!

x

Jókedvet adj!

*Jókedvet adj, és semmi mást, Uram!
A többivel megbirkózom magam.
Akkor a többi nem is érdekel,
szerencse, balsors, kudarc vagy siker.
Hadd mosolyogjak gondon és bajon,
nem kell más, csak ez az egy oltalom,
még magányom kiváltsága se kell,
sorsot cserélek, bárhol, bárkivel,
ha jókedvemből, önként tehetem;
s fölszabadít újra a fegyelem,
ha értelmét tudom és vállalom,
s nem páncélzat, de szárny a vállamon.
S hogy a holnap se legyen csupa gond,
de kezdődő és folytatódó bolond
kaland, mi egyszer véget ér ugyan -
ahhoz is csak jókedvet adj, Uram.*

Garai Gábor

Emlékképek egy ötven éves időutazásról

Dr. Szakmár Jánosné, Eifert Rozália, községünk nyugalmazott óvodavezetője aranydiplomás elismerésben részesült

Feleségem a nyári vakáció időszakában egy kedves meghívót kapott egykori iskolája jogutódjától. A szarvasi Szent István Egyetem szeptember negyedik ünnepi tanévkezdésére szóló meghívás. Az ötven évvel ezelőtt végzett növendékeinek adott át aranydiplomát az Alma Mater. 14 egykori évfolyamtársával együtt vehették át a szép elismerést a szarvasi Evangélikus Ótemplomban tartott megható ünnepségen.

Bizonyára községünkben többen is vannak vagy lesznek aranydiplomások, de az Ő esete azért is érde-

mel egy visszatekintést, mert diplomája megszerzése után a leányvári óvoda lett a munkahelye, és 35 évi óvodavezetői munkája után onnan is vonult nyugállományba.

Eddigi írásaimban mintegy két tucat leányváriról írtam, akik falunkban éltek és dolgoztak, vagy másutt végzett kiváló munkájukkal elismerést szereztek községünknek. Családtagjaim munkájával nem szokásom példálódzni, de szerénységemen átsegített az 50 éves jubileum ünnepélyessége. A visszatekintésből összeáll a leányvári óvoda közel négy évtizedes múltja és egy pedagóguspálya indulása, valamint fél évszázados története, egy elhivatott élet munkássága, sikere és nehézsége.

1946-ban, hat évesen Ő is a kitelepítendőekkel együtt ült a Németországba induló vonaton, a leányvári vasútállomáson. (III/270 besorolási számmal szerepel a kitelepítési listán) A bányász apa élt az utolsó pillanatban felkínált lehetőséggel. „Aki bányász, az itthon maradhat” szöveget az ígéret. A

18 évesen az iskolai táblánál. Óvónó szeretnék lenni

család itthon maradt, az apai testvér vállalta az ismeretlen idegent.

Az itthon maradtak csak 1949-ben kaptak a magyar állampolgárokkal egyenlő jogokat, de elkobzott vagyonukért csak a rendszerváltás „kárpótlásnak” nevezett por-

hításával enyhítették sérelmüket.

Az ötvenes évektől a nagypolitika is felismerte, hogy „Akié az iskola azé az ifjúság” és „Akié az ifjúság azé a jövő”. Andics Erzsébet és Joború Magda voltak az ideológiai előkészítők. „Gimnáziumi érettségire épülő, két évfolyamú nevelőképző intézmények kellenek. A problémát a gyökerektől, a kisgyermek nevelésénél kell megoldani” szöveget a direktíva.

A nemzetiségi óvónőképzés minisztériumi kezdeményezését is a „proletár nemzetköziség” generál szószával találták, és a korszak gyakorlatának megfelelően, szovjet mintára, Makarenko pedagógiai elvei voltak a meghatározók.

1958-ban jóérezsű, okos tanárok bábáskodásával indult a nemzetiségi óvónőképzés Gyulán. Feleségem, elemi iskolai igazgatójának, Erdélyi Jenőnek ösztönzésére került a gyulai óvónőképzőbe, ahol mintegy két tucat társával együtt (szlovák, román, szerb, horvát, német) nemzetiségi óvónői képesítést kaptak. Az újszerű munkában ők voltak az első feccék a háború után éledő országunkban. A közgazdasági technikai érettségénél erősebb motiváció volt a szülői ösztönzés és a nemzetiségi indíttatású elkötelezettség.

Az iskola a következő évben Szarvasra került. Az alföldi városban Tessedik Sámuel már 1780-ban megalapította az evangélikus „Gyakorlati Szorgalmatossági Iskolát”. 1845-től már tanítókat, 1917-től pedig már óvónőket is képeztek a szarvasi iskolák. Az ötvenes években Szarvason is az történt az iskolákban, ami szerte az országban. Lenin, Sztálin és Rákosi képek dekorálták az osztálytermet. Virág Ferenc könyvében olvashatunk („Triantonól Reaganig”) a fodrász kisiparosból lett Békés megyei tankerületi főigazgatóról. A szarvasi tanítóképzőben érettségiztető elnökként a tanáriban egy gyanús pap képet látott felfüggesztve. „Hát ez a szent sz...r mit keres itt? A megszeppent válasz: „Ő Tessedik Sámuel, a magyar Micsurin.”

„Na akkor maradjon.” (Micsurin a korszak divatos szovjet biológusa).

Ennek a tanítóképzőnek volt igazgatója Fasang Árpád, a neves zenepedagógus, zeneesztéta és zongoraművész, Magyarország egykori UNESCO nagykövete, és a „Röpül páva” mozgalom elindítója. Az Ő elbűvölő, felvezető zenetörténeti miniatűrjeit feleségemmel együtt oly sokszor hallhattuk a hetvenes években egy budapesti hangversenysorozat bérletes rendezvényein.

Az első nemzetiségi óvónőképzés Gyulán folyt az egykori Sztálin utca 49. sz. alatti iskolában. A tanérvnyitóra utazva felkeres-

tük az üdülővárost, amelyről csak felsőfokon szólhatok. Virágok, parkok, szökőkutak, szépen felújított épületek, barátságos, vendégszerető emberek, a belvárosban békésen kerékpározó idősebbek, fiatalok, hangulatos vendéglők, szép óvoda, gazdag múzeumok, gondozott temető, nyüzsgő piac, rend tisztaság mindenütt, amerre jártunk. Megszépült, megfiatalodott a város. Feleségem szerint csak a Körös-parti díszes fűzfák a régiek. A régi épületben ma az Implom József Általános Iskola nyert elhelyezést. (A névadó egy lelkes lokálpatrióta tanár, akinek színvonalas oktatói munkája mellett, gyulai irodalmi, múzeumigazgatói, könyvtár igazgatói, régészeti munkája is jelentős.)

A meglátogatott iskola igazgatója barátságosan kalauzolt. Az iskolai folyosót az évente rendezett Implom József tanulmányi versenyt nyert tanulók fényképei díszítik. Az egykori tanulószobákban zsidobongó gyerekek várják az órakezdést. Angol és német nyelvoktató termeket látunk. A fiatal, lelkes Nagy Mária némettanárnő sorolja programjait, a német kisebbségi önkormányzat rendezvényeit, tőlünk tudja meg, hogy 50 évvel ezelőtt az épületben német nemzetiségi óvónőképzés is folyt.

Egy városi sétánk során látjuk Kertész Lajos egykori ének-zene tanár emléktáblával megjelölt házat. Fénykép készül, és beszélgetünk arról a szeretett énektanárról, aki egykoron arra tanította a jövő óvónőit, hogy minden nemzetiség számára a saját dalai a legszebbek, ez a természetes, és ezt mindenkinek tisztelnie kell.

A gyulai rádiómúzeum alapítója és tulajdonosa érdeklődésemre nyitvatartási időn kívüli, gyors látogatásra invitál. Mikor megtudja, hogy miért vagyunk a városban, elhangzik Bencsik tanár úr neve, aki neki is példás tanára volt. Feleségem és évfolyamtársa már nem a rádiókról beszélnek a lelkes lokálpatriótával, hanem „A Tanár Úrról”, aki 50 évvel ezelőtt az ő szeretett osztályfő-

nökük volt. Az Ő emlékét idézve már nem számított, hogy szűk utcában parkolunk és sietnünk kell.

Szomorkásan búcsúztunk a szép békési várostól. Az egykori diáklány életében Gyula az egyik legszebb városunk, hiszen Ő akkor, amikor ott tanulhatott 18 éves volt, ma pedig a város olyan, mint egy szép, 18 éves esküvői koszorúslány.

Az ünnepélyes tanévnyitóra Szarvasra érkezünk. Az egyetem új kollégiumában szép vendégszobában kaptunk elhelyezést. A 171 férőhelyes kollégium az Evangélikus Ótemplom szomszédságában van. A fejlesztések uniós pénzekből valósultak meg. A Dél-Alföldi Tudós Pólus (Szeged, Szarvas, Baja) 2008-ban 6,4 milliárd (!) forintot kapott a felsőoktatási infrastruktúra fejlesztésére.

Az ótemplomi tanévnyitó ünnepen az 50, 60, 70 éve végzetek és az elsőévesek köszöntése külsőségeiben is impozáns volt. A rektor helyettes köszöntő mondatai a mának szóltak. A fejlődés feltételeként a változás, az alkalmazkodás fontosságát hangsúlyozta. A munkában megfáradt pályatársak és a pályakezdő fiatalok együttléte és megbecsülése e szép hivatás folyamatosságát példázta.

Az ünnepséget követő „osztályfőnöki órán” 14-en mondták el rövid történetüket. Ők az ország különböző településeiről érkeztek. (Vaskút, Elek, Kondoros, Békéscsaba, Telekgerendás stb.)

Sallangmentesen, egyszerűen és természetesen beszéltek családjukról, munkájukról, örömeikről, gondjaikról. Többük 30-40 évet töltött egy-egy munkahelyen beosztott, majd vezető óvónőként, szakmai felügyelőként.

Bencsik Endre osztályfőnök emlékeztette tanítványait a kezdeti nehézségekre. Szólt az akkori idők politikai dogmatizmusa és a valós nevelői munka feszültségeiről. Beszélt arról, hogy számára mindig az ügy, a tanítás

volt a fontos, a körülményeket pedig diktátumokként tudomásul vették, és végezték munkájukat. Örömmel mondta, hogy büszke egykori tanítványai szakmai sikereire. Egy tanítványától tudtuk meg, hogy 2007-ben a tanár urat választották meg Békés megyében az év emberének. Erről a „Rözszetűzként melegeket ad” című, róla szóló szép írás emlékezik. Népiskolai tanítóként, munka mellett végezte az ELTE pedagógiai szakát. 1960 óta a Szarvasi Főiskola tanára, 9 évig pedig igazgatója volt. Gyulán, Szarvason és Békéscsabán tanított. Több pedagógiai, pszichológiai szakkönyv szerzője.

Tanítványaitól idézek: *„Rengeteget köszönhetek Neked Endre bácsi; Kivételes egyéniség, regényes élete, múltja és jelene egyaránt tiszteletre méltó; Előadásai lenyűgözőek voltak, emberszeretete, törődése, humora bőven adott töltekezési lehetőséget. Szuggesztív, igen jó felkészültségű tanár, aki humánus lényével nekem örökké Tanár Úr lesz.”*

A tanár úr korát meghazudtoló ambícióval ma a közlekedésbiztonság pszichológiáját okítja. Azt magyarázza hallgatóságának, hogy *a ma embere, a tegnap útjain, a holnap járműveivel közlekedik.*

Egy Körös-parti hangulatos szarvasi halászcserében egykori évfolyamtársával, a vaskúti Krisztmann Évával folyt a múltidézés.

Hazaérve a család tagjai is olvashatták a díszdiplomát, mely szerint: *Dr. Szakmár Jánosné, Eifert Rozália okleveles óvónőnek, aki a Gyulai Állami Óvónőképzőben 1959. év június hó 24. napján 6/1959 számú oklevelet kapott, ötven éven át kifejtett értékes szakmai tevékenységét elismerjük. Ennek bizonyosságául állítottuk ki ezt az ARANYOKLEVELET, melyet a Szent István Egyetem Pedagógiai Kar pecsétjével és aláírásunkkal hitelesítettünk. Szarvas, 2009. és június 20-án. Sipos László dékán, Lipcsei Imre rektor (egyetemi pecsét).*

A leányvári napköziotthonos óvoda 1998-ban ünnepelte fennállásának félévszázados évfordulóját, melyről az óvónők egy tartalmas, egykori felvételekkel illusztrált színvonalas kiadványt készítettek. Kiss Lászlóné mai óvodavezető szép visszaemlékezése szól „Rozi óvo néni” 35 éves munkájáról. A leányvári 65 éves óvodatörténetből 35 év az Ő aktív óvodavezetői munkájáról szól. Községünk legszebb közintézményének története, pontos forrásmegjelölésekkel, hivatkozásokkal több illusztrált munkában is feldolgozásra került. Maksa Istvánné óvónő példás diploma dolgozata, az óvónők 50 éves jubileumi óvodatörténeti kiadványa és Klányiné Gleboczi Judit „Jeles napok az óvodában” című szakdolgozata könyvtárunkban is mindenki számára hozzáférhető. E munkák az óvodatörténeti kronológián túlmenően az óvodapedagógiai munka jó szakmai összefoglalói is.

Házasságunk 41 éves története a családkról és kettőnk munkájáról szól. A kezdetektől emlékezhetem óvodánk nagykorúvá válásának történetére. E történetekből szeretnék egy csokorra valót közreadni az emlékező olvasónak, azoknak, akik egykoron az Ő óvodásai is voltak.

Emlékszem a rozoga léckerítéses, egykori Kreidl kocsma gangos, kopott épületére, amelynek lépcsőjéhez latyakos időkben sáros cipőkkel juthattak el a kicsik. Többekkel együtt egy vasárnap délelőtt betonoztuk a lépcsőig vezető első járdaszakaszt. A vasárnapi szentmiséről hazai gyekvő idősebb ünneplők tekintetéből valami elmarasztalás félett éreztünk. Gondolhatták, hogy vajon miféle emberek lehetnek ezek, akik vasárnap is dolgoznak a templomi mise helyett.

A visszaemlékező írásokban olvasom, hogy a bekerítetlen, elhanyagolt óvodakertben még bombatólcsér tátongott. Abba hordták a szemetet és a kályhai salakot. A szomszédos húsbolt jégvermét minden télen jéggel hordták tele a termelőszövetkezet

lovas fogatai. A rendelkezők részére természetesnek tűnt, hogy az óvoda udvarán és kertjén keresztül történt a gyermekekre veszélyt jelentő jégszállítás, hiszen ott bőven volt hely. E gyakorlat óvónői megtiltását egy tanácselnöki „elbeszélgetés” követte, amelynek során majdhogyanem gazdasági szabotázzsal vádolták a kezdő vezetőt. Az óvodavezető panaszával az akkori országgyűlési képviselőhöz Dr. Beresztóczy Miklóshoz (szül.: Bartmann) fordult. Ő akkor az Országos Béketanács Katolikus Bizottságának elnöke, és az országgyűlésnek alelnöke volt. Közbenjárására elmaradt a jéghordás, s a képviselő úr azóta minden falulátogatásakor meglátogatta az óvodát, a helyi „hatalmasságok” pedig kezdték akceptálni a fiatal, ambiciózus vezetőt.

Olvasom az 1953-ban kelt óvónői eskü szövegét. Gazsi Teréz községünk első szakképzett óvónője, „eskütevő” mondja az „esküevő” Patka Kálmán igazgatónak: „... minden igyekezettel, azon leszek, hogy hivatali működésemmel a Magyar Népköztársaság megerősödését és fejlődését előmozdítsam...”

E túlpolitizált szövegek később finomultak. A fiatal óvodavezető, Rozika az óvoda minden dolgozójától megkövetelte az óvodai titoktartást. Ma bizonyára valamelyik ombudsman tiltakozna, és az emberi szabadságjogok sérelméről papolna, de azokban az időkben nem babra ment a játék.

Egy óvodai foglalkozáson a szoba berendezési tárgyairól folyt a beszélgetés. „Ágy, szekrény, lámpa sorolják a kicsik, mire az egyik elmondja, hogy náluk a szekrényben boroshordó (!) is van. A bányász apukának diszkrétén felhívták a figyelmét, hogy máskor jobb helyet keressen a fináncok elől elrejtteni kívánt boroshordónak és bornak. Akkoriban még dívott a boradó és a boroshordók szénakazlakban vagy krumpli vermekben való elrejtése. Izgalmas és kockázatos össznépi társasjáték volt.

Nyitott oldal

Voltak szélsőséges történetek is. Az egyik óvónő pofonnal „fegyelmezte” a kis renitenszt. A párttitkár nagypapa orvosi láttelellettel követelte a szigorú intézkedést. Az óvónő ellen fegyelmi eljárás indult, és az óvodai munkavégzés alól azonnali hatállyal felmentették. A fegyelmi tárgyalás előtt diszkrétan elhangzott, hogy tudja-e az óvodavezető, hogy mit kezdeményez, hiszen a büntetni kívánt óvónő férje egy „jó elvtárs”, akinek jelentős érdemei vannak. A fegyelmi döntés megszületett, az óvónőt elbocsátották a leányvári óvodából.

Az óvoda jelentős bőví-

tése, korszerűsítése sem volt zökkenőmentes. Az időszakonként elvégzett toldozgatás-foltozgatás mindig csak egy-egy részproblémát oldott meg, de a generális korszerűsítésre soha nem volt elég pénz.

1970-ben a dorogi járási művelődési osztály 300 ezer Ft költségtámogatással átadott a községnek egy 850 ezer Ft-os költségkeretű bővítési tervdokumentációt. A döntés a községhez került. Mindenki óvatosságra intette a fiatal vezetőt, de a lelkes óvodai közösséggel, a szülői felajánlásokkal és a helyi MŰKŐ üzem, a Pilishegyi Állami Gazdaság és a dorogi bányüzemek segítségével 1973-ra elkészült az új óvodai részleg. Az óvatoskodó döntéshozók is elismerték a teljesítményt, de a sok-sok társadalmi munkát teljesítő szülők és brigádok öröme telje-

sebb volt. Nagy József brigádvezető és egykori munkatársai sokat tudnának beszélni e dolgos időkről. A MŰKŐ üzemben foglalkoztatott Virág András bácsi szinte többet dolgozott az óvodában, mint a munkahelyén. Társai az Ő üzemi munkáját is elvégezték.

Egy alkalommal hajnali 4 órakor jöttek az óvo-

Az aranydiploma ünnepélyes átadása-átvétele

nénieért, hogy elhozzák a látatlan vasbetongyárból a kert bekerítéséhez szükséges kerítés-elemeket. A szülők brigádokba szerveződve vállalták egy-egy kerítésszakasz elkészítését.

Volt, aki az óvónői feladatokat prioritásként az oktató-nevelő

munka fontosságát hangsúlyozta. Nem volt igazán kedvet, lendületet adó e burkolt kritika.

Az új épületrészben korszerű villanyfűtés, központi meleg víz, korszerű vizesblokk készült. Az óvoda a családi házak lassan kényelmesedő komfortját biztosította. A szegényebb gyerekek az óvodában jobb körülmények között voltak, mint otthonaikban. Egy-két név említése azok közül, akik a közös siker részesei, kovácsai voltak.

Weiner doktor, a megyei tisztii főorvos egy zárkózott, csendes ember volt. Kritikája, kifogásai nem voltak a döntnökök kedvére, de következetes érvei segítették, sürgették a bővítést, korszerűsítést. Bódis József állami gazdasági igazgató mindig „ellágyult”, amikor a gazdaság leányvári dolgozói, gyermekeik óvodai körülményeinek javításához

kértek tőle segítséget. Réthelyi Lőrinc bányagépgyár igazgató, villanyszerelő szakmai vezetőt küldött, aki gondosan összeírta a villanyfűtés szereléséhez még szükséges drága tartozékokat. A szerelők és az alkatrészek is ingyen érkeztek. A MŰKŐ üzem szinte minden óvodai bővítésben, korszerűsítésben példásan részt vett. Kovács Jenő és Horváth Péter üzemvezetők minden kérésre találtak jó megoldást. A PEMŰ-ből érkezett a festék, a locsolótömlő, a tapétaüzemből a tapéta, a nyomdából a dekoráció. Sok-sok lelkes Anyuka, Apuka munkahelyéről segített, ahogy tudott. Igazi közösségi pezsgés volt a szépülő, bővülő óvoda nyújtotta öröm. A helyi óvodatörténet szép alkotó évei voltak e közös sikerek.

Az új, korszerű elhelyezés megteremtésével bővült, színesedett az óvodai szakmai munka, amelyben a legnagyobb változás az önálló német nemzetiségi óvodai csoportok kialakítása volt. Schmidt Antalnéval, Gizi óvó nénivel együtt tartották az első német óvodai csoportfoglalkozásokat. Később minden csoportba jutott német szakos óvónő, akiket tanulmányaik végzésében segített az óvoda. A „30 éves a nemzetiségi nyelvoktatás” jubileumára elkészültek a kicsik első, egykori helyi viselet szerinti ruhái. Sok fórumot „bejártak” ezek a fotók. A megyénk nemzetiségi bázis óvodájának számított a mi óvodánk. Megyei és külföldi német szakos óvónők érkeztek Leányvárra. Volt mit mutatnunk és volt szakmai tapasztalunk, amit másoknak átadjunk.

A szakmai eredmények alapján, a megyei német nemzetiségi szakfelügyelői feladatok ellátására kérték Rozikát. Ő lelkesen és igenlően válaszolt. Vállalhatta e fontos feladatot, mert óvodájában a szakmai munkának már lelkes megszállottai voltak, akik példásan és mintaóvodához méltóan végezték munkájukat. A szakfelügyelői munkához adalék, hogy 1984-ben mikor e feladatot vállalta, megyénkben csupán 4 óvodában

volt német nemzetiségi oktatás, s 1996-ban a nyugállományba vonuláskor 17 óvodában folyt e szakszerű munka.

Óvodásaink első népviseletben vállalt szereplése a dömösi Szőke Forrás étteremben volt. A Dunakanyarba látogató két busznyi német turistát búvölték el a kicsik korhű, egyedi viseletükkel, sváb dialektusban elmondott versikéikkel, mondókáikkal, táncaikkal. Örültek a gyerekek, az őket elkísérő szülők, az óvónők, a vendégek pedig nem akarták elhinni, hogy Magyarországon ilyen létezik. Akkor a mi gyermekeink és óvónőink voltak a legboldogabb nemzetiségi nagyköveteink. Az összeadott mintegy 120 márkás adományból további ruhácskákat készíthetett a fáradhatatlan Szabóné Magdika az óvoda dolgozója.

A másik alkalommal egy autóbusznyi németországi vendég kereste fel az óvodánkat. Az egykori kitelepített Pergerné Rézi néni mutatta meg új honfitársainak szülőfaluját. A rögtönzött kis műsor sikere megisméltődött. Hosszú évekig érkezett az óvodások részére a karácsonyi németországi ajándékcsomag, az óvoda pedig a pénzajándékból megvásárolhatta az első mikrohullámú sütőt.

Ezek a sikerek is inspirálták azt az egy-két fiataalt, akik nyakukba vették a falut, és addig győzködtek az egykorú lányokat és fiúkat mígnem megalakult az első nemzetiségi táncsoport. Táncosaink ma mintegy 110-en vannak, s hazai és külföldi szerepléseikkel sok elismerést szereztek községünknek.

Az óvoda falain túlnőtt a tenni akarás. 1994-ben választhattunk először német kisebbségi önkormányzatokat. Az első kisebbségi testület tagjaiból három fő az óvoda dolgozója volt. A testület Rozikát választotta elnökének.

Óvodai bázison jöttek létre azok az első kultúrkapcsolatok, amelyek megyénk távolabbi településeinek német nemzetiségi kultúráját hozták községünkbe. Az Erdélyi Je-

nő dalos találkozók, a falunapokon és nagyobb táncos szerepléseken megismerhetük Várgesztes, Vértestolna, Dunaszentmiklós, Felsőgalla és Szomor nívós együtteseit.

Az országos híri leányvári hagyományörző lakodalom már a Kisebbségi Önkormányzat rendezvénye volt. A magyar televízió több videó felvételtől egy 38 perces DVD-t készített, amelynek képeit a televíziós műsorokban is láthattuk. A televíziós műhelymunkát az a Szellő Tibor szervezte, segítette, akinek az édesanyja volt a leányvári óvoda első vezetője. Édesapja a leányvári temetőben nyugszik. (Az egykori Szellő család unokáját, ifj. Szellő Istvánt a televízió hírműsoraiban naponta láthatjuk.)

Az idén tartottuk a tizenegyedik falunapunkat, amely az első szüreti napok sikereire épült. Az ötletadó és első szervező a kisebbségi önkormányzat volt.

A falunapon köszöntötték Frank Gyurkát, a Leányvár Sramli dobosát. Ő tíz éve veri azokat a dobokat, amelyeket a Kisebbségi Önkormányzat pályázati úton nyert támogatásából vásároltak. Még egy trombitára is telt a pénzből. A kultúrotthoni első zenekari próbák kottatartója egy vasalódeszka volt, ma pedig jó nevű zenekarunk szórakoztatja rajongóit.

A kisebbségi önkormányzat bútorait azon a pénzen vásárolták, amellyel Németország segítette a nemzetiségi munkát.

Már ugyancsak elkanyarodtunk az óvodától, de ez már csak olyan, mint egy zenekari szimfónia, amelyben az alaptéma más és más variációkban mutatja szépségét.

Ezek a képfoszlányok jönnek elő emlékezetemből, amikor nejem 50 éves munkájára visszatekintek. Mi maradt ezekből mára?

A fiókokból előkerülnek az elismerő oklevelek. A minisztertanácsi és miniszteri dícsérek mellett azokra a legbüszkébb, amelyeket szülőfalujától kapott. A „den Preis für Ungarndeutschtum in Leinwar” és a Le-

ányvár Díszpolgára cím, valamint a Magyarországi Német Iskolaegyletek Szövetségének Varga Károly-díja, talán azért is kedvesebb számára, mert azokat a „leányvári gyermekek neveléséért és a nemzetiségi kultúra ápolásáért” kapta.

Az igazi elismerést számára mégis az jelenti, hogy amit elkezdett az napjainkban magasabb szinten folytatódik. Óvodánk ma is környékünk legszebb óvodája, táncosaink, zenészeink, énekesaink műsorait követő vastapstól megjelennek szemében az öröm könnyei.

Egykori óvodásainak megbecsült „Rozi óvó nénije” örömét leli négy unokájában, akik közül a legkisebb a négyéves Eszter, akivel mindig a „Hanzi”-ra gyakorolja a polka tánclépéseit. (Hansi Hinterseer CD felvétele) Az első unoka, a 20 éves Enikő egykor táncsoporti szerepléseivel, ma pedig szorgalmas tanulásával szerez örömet a „Mamának”. Ő is gyermekekkel akar majd foglalkozni. Gyermekorvos szeretne lenni, és most elsőéves a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen.

Az óvó néni közéleti nyitottsága megmaradt. Jegyzett programjai az énekkari próbák és szereplések, valamint a faluszépítők bővülő csoportját szervezi. Amikor gyerekekről, óvodáról van szó, akkor ma is érvel, agitál, vitatkozik, mert jól megtanulta, hogy a kicsiknek nyújtott szeretet és okos szó életpályákat meghatározó indítatásokat adhat az embereknek, az óvodai nevelés időtálló és a jövőnek szól.

Tóth János polgármester úr a szeptemberi falunapon, a díszes színpadon virágcsokorral köszöntötte „Rozikát”, az aranydiplomás közéleti embert.

Dr. Szakmár János

Valaki jár a házamba

távoztom lesve besurran
darabokra szedi a rend-et
turkál könyveim papírlapjaim között
csalódottam számolja pénzem
babrál a telefonon
ellenőrzi: kik nyomják meg a csengő gombját
pötyögget írógépemen /Grominán/
majd apró füleket dugdos a parkettarepedésekbe
valamit mindig elront a rádión tévén lemezzjátson
a gázbojleren vagy a hősugárzón
megnézi mi van a spájzban
jókat derül leveleimen
/hja! – mikor még én is ilyen naiv voltam –
gondol nosztalgiával a múltra/
közelgő lépteimet hallva
villámgyorsan helyre rakja dolgaimat
megtévesztésig a volt-rend látszatát keltve
dohszagot gerjeszt
vagy jéghidegre hűti a lakást
menekülés közben megrepszelt a tetőn néhány

cserepet
gyommagvakat hint az udvarra
és gyümölcsöskertre
soha nem látja senki
de hogy itt jár
s alkalmanként eldug
vagy magával visz bizonyos dolgokat
íme két eset:
dolgozom s nyúlok a vázlatfüzetem után
egy szövegért melyet korábban belejegyeztem
nincs szokott helyén
nincs sehol
hasztalan teszek tűvé minden zugot
ahol esetleg föllelhető lenne
eltűnt legfontosabb noteszem is
kék műanyaglapjai között
titkos címekkel telefonszámokkal
félő a történetek ismét megtörténnek
s egy napon úgy tűnök el én is
hogy észre sem veszitek

Faráncsi József

Az alkalom

kézfogása puha mint elforgatható
kagylófotel mint a szék melybe ültet
jön a csendtörő hogyan lehetséges
vonzataival magunk közt vagyunk
akárha apám előtt szólhatok hát igen
bár ügyemről jött felé némi jelzés
ügyet ő ebből nem csinál még az kellene
feledjem én is el s hozzá bármikor

ha segítségre lenne...
próbálgatjuk a mosolygyűjteményt
melyik illenék az alkalomhoz?
győz a hétpróbás mosoly játékát lesem
s egyre pontosabb találatait célképeimen
rettegek még elszőlöm magam
s a nap vállaltólámpája előtt arcomra sül
a büntudat

Faráncsi József

Szicsasz

„Uraim, a helyzet katasztrofális,
de nem reménytelen.”
/Bonaparte Napóleon/
hát beköszöntött
ez a korszak is
a balkáni
az elbugrisodottak mennyországa
barátom ha még létezel
nézz körül
csupa pusztuló arc
csupa reményvesztett pária lézeng
a századvég sikátoraiban
de jó is lenne a teremtő ihlet
csöndes lombsátra alatt
beszélgetni velük a jövőről
tervezni például azt

hogy érdemes élni
/röhöghetsz kedves olvasó
közhelyeimen/
olyasmire áhítozom
helyetted is
ami megtisztítja a lelkeket
méltóságra nevel
itt hol az „előkelőség”
naponta változó mezében
egy fölvitézli csőcselék uralma diktál
megint!
megint!
megint!
mert minden összeomlott!
mert minden összeomlott!

1989

Faráncsi József

Rendőri följegyzés

Rózsa-Flores Eduardo költő- szabadságarcos emlékére

Ez a kor, ez a világ nem engedi meg
magának a már-
tírokat. Petőfi még megtehetette egy szál kard-
dal. Romantika,
pátosz, hősi halál: ma?

Nevetséges! Paródia!

Először is: minek?

Másodsor: mit csinálna ma egy Pető-
fi?

Nem engednék meg, hogy hősi halált
haljon. Kapna valami
szép kitüntetést, kineveznék valami jó állás-
ba, aztán

ő lehetne a fizetett ellenzék.

És ha nem tartja be a játékszabályo-

kat?

Egy szép napon majd csak elkövet
egy közlekedési kihágást,
és máris megvan az ürügy.

A sikerélmény tökéletes.

A kis lázadót likvidáltuk, és még azt
az örömet sem
adjuk meg neki, hogy hőssé magasztosuljon.

Egy önmagával meghasonlott rendőrszázados

(aki távollétem ideje alatt vajon mit keresett
a házamban?)

1975.

Közreadja: Sáránci József

Hítvallás a profizmusról

Maradt-e akkora terület a felperes tulajdoná-
ban, melyen még egy, a szabványnak megfe-
lelő családi házat föl tudna építeni? – kér-
dezte a jogi képviselőm a kisajátító alperes
szakértőjétől.

Nem – válaszolta az illetékes.

Köszönöm, nincs több kérdésem –
nyugtázta az ügyvéd, s ezzel, mint a bíróság
határozatából kiderült, megnyertem a pert.

A példa egyedi, noha általános is le-
hetne, hiszem falumban, rajtam kívül több
tucat telektulajdonos károsult, és polgári per
útján követelhetnék volna a tanács által meg-
állapított, röhejesen alacsony kártalanítási
összegek fölülvizsgálatát.

Valamennyien nyerők lehetnek volna,
ha van bennük elég mersz, s civil kurázi,
vádlottak padjára ültetni az állampárt taná-
csi képviselőjét.

Mi bátoríthatta volna őket, s mi báto-
rított engem, ugyan mi?

A négy évtizedes idomítás?

1985-öt írunk, s a legtöbb ember sze-

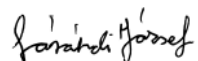
mében istenkísértésnek, de legalábbis kilá-
tástalannak tűnt bírósághoz fordulni a helyi
hatalommal szemben. Pedig ők is tudták,
amit én, hogy a hivatal a közművesítést kö-
vetően új telekké alakított földjüket a nekik
juttatott összeg sokszorosáért fogja értékesí-
teni.

Próba szerencse – gondoltam. A teg-
napki kivétel mára többnyire szabály.

Az ügyvéd is értette a dolgát. A hata-
lom presztízse pedig ezúttal nem érdekelte.
Talán nem tévedek nagyot, amikor az ügy-
védi és szerkesztői munka között párhuzam-
ot vonok.

Lapszerkesztőként hagytam, hogy a
szerzők okosabbnak higgyék magukat ná-
lam.

Kíváncsiságom egyensúlyozta bennem az
alázatot, s mennyi különakarat gyepőlőszárát
tartottam egy irányban!

Szeptemberi programok egy tízéves szemével...

Falunap alkalmából a LENA szervezésében részt vehettem egy programmal teli vasárnap délutánon. Voltak gyermekműsorok, saját magunk készíthettünk mustot, és ki lehetett próbálni a kukoricamorzosolást. A kézműves foglalkozásokon érdekes volt látni, hogy az otthonunkban megtalálható termékekből, anyagokból (mák, kukorica, dióhéj) milyen szép tárgyakat lehet készíteni. Kiprobáltam a különböző magasságú gólyalábakat, amelyek nagyon tetszettek, de sokat kellett gyakorolnom. Sokan gyűltünk össze a bábszínházi előadásra is.

E rendezvény előtt pár nappal volt piknik a játszótéren. Volt sok innivaló és rengeteg házi süti. A felújított játszótéren a kisebbek a homokozóban és a mászókan játszottak, én jót fociztam a barátaimmal.

Köszönjük!

Remélem, jövőre újra lesznek hasonló programok, ha igen, én biztosan ott leszek.

Dósa Mihály

Anyakönyvi hírek

Megszületett:

Malomvizi Réka és Papp Árpád László fia Táltos
(2009. július 26.)
Marosvári Katalin és Gáspár Károly lánya Kitti
(2009. augusztus 15.)

Elhunyt:

Kisvölgyi Antalné (2009. szeptember 5.)
Lappó Ferencné (2009. szeptember 20.)
Tóth János (2009. szeptember 21.)
Madar Gyuláné (2009. szeptember 25.)
Sztabina Lászlóné (2009. szeptember 26.)

Születésnapjukat ünneplik:

Sok boldogságot és jó egészséget kívánunk **októberben** született polgártársainknak. Külön gratulálunk a szép kerek évfordulóhoz:

Engler Györgyné (70)
Oláh Józsefné (70)
Schmidt Ferencné (70)
Vancsik István (70)
Nagy Pálné (80)
Nagy József (80)

*„Nem ezt akartam, nem így akartam,
szerettem volna még élni,
de a halál könyörtelen volt, el kellett
menni.*

*Ha emlegettek, köztetek leszek,
de fáj, ha látom könnyeteket.
Ha rólam szóltok, mosolyogjatok,
emlékem így áldás lesz rajtatok.”*

Emlékét szívünkben őrizzük

**Madar Gyuláné,
„mindenki Terus nénije”**

*Elhunyt 2009. szeptember 25-én
Élt 79 évet*

... Impresszum ...

Leányvári Újság – Leinwarer Zeitung · Leányvár község lapja · Megjelenik minden hónap 15-én · Lapzárta: minden hónap elsején · Kiadja: Leányvár község Polgármesteri Hivatala · Sokszorosítás: FÉBÉ Kht. · Megjelenik 650 példányban · Főszerkesztő: Domavári Zsanett · Szerkesztők: Madar Veronika, Pifkó Célia · Hirdetésfelvétel a Polgármesteri Hivatalban · Hirdetések árai: egy oldal 24.000 Ft + Áfa, fél oldal 12.000 Ft + Áfa, negyed oldal 6.000 Ft + Áfa. · Lakossági apróhirdetések közzététele ingyenes. Elérhetőség: leanyvariujzag@freemail.hu Észrevételeiket, kérdéseket a Polgármesteri Hivatalban elhelyezett gyűjtőládán keresztül juttathatják el a szerkesztőségnek.

2009. október 13.

ISSN 2060-4874